

Inhoud

Voorwoord	6	Lezen	98
Opening	9	Vakantie	101
Slapen	13	Huilen	104
Kussen	17	Zonnen	108
Troost	19	Wijzer	112
Pluimvee	23	Uilengoor	115
Uitvoering	28	Interviews	120
Tuinfeest	32	Later	122
Bank	35	Naam	126
Vermageren	38	Tien minuten	128
Tellen	43	Schilderij	131
Vooroordeel	47	Gruwelijk	133
Gewoon	51	Kerstbezoek	135
Vroeger	54	'Dag'	140
Warenhuis	58	Paardenbloemen	144
Vraag	61	Make-up	148
Vluchtelingen	64	Willem	151
Rozen	69	Eens	153
Marine	72	Lekker	156
Spruitjes	75	Kritiek	162
Moederdag	78	Waarzegster	166
Onthulling	81	Het Savoy	169
Chique	85	Herkenning	173
Freek	88	Afscheid	176
Bekend zijn	92	Als...	179
Onmisbaar	94	Nawoord	183

Voorwoord

Of ik het voorwoord zou willen schrijven voor een bundel van Mies Bouwman.

‘Natuurlijk, hoe heet het?’

‘Gewoon Mies.’

‘O? Typisch.’

Mies is heel veel dingen, maar niet gewoon. Ze is buitengewoon, eigenlijk heel buitengewoon.

Ik zou hier graag helemaal losgaan over hoe speciaal Mies Bouwman is en over de betekenis die ze voor mij heeft. Hoe ik me geen periode zonder haar kan herinneren. Hoe ze al vroeg in mijn leven kwam en daar altijd in is gebleven.

De eerste keer moet rond mijn vijfde jaar zijn geweest, toen ze Sinterklaas verwelkomde in Nederland. En later op zaterdagavond met *Een van de acht*. Mijn ouders gingen in het weekend vaak op visite en dan bleven mijn zussen en ik thuis. We konden niet wachten tot ze weg waren; het eerste wat we deden was een rode onderbroek over de lamp gooien en van de huiskamer een ‘Turks café’ maken. Zo noemden we dat. Geen idee hoe we daaraan kwamen, want de Turkse theehuizen die ik kende waren steevast voorzien van tl-verlichting. Maar niet bij ons, wij speelden dan Turks café en keken *Een van de acht*.

Daar kwam ook mijn eerste ambitie vandaan. Ik wilde danser worden in het showballet bij Mies. Daar is wegens gebrek aan talent en door de weegschaal een streep door gezet, maar het was mijn allereerste droom om in een strak pakje met veel hoofdbewegingen dwars over het podium langs mevrouw Bouwman te dansen.

Het liefst zou ik hier een verhandeling houden over de vanzelfsprekendheid waarmee ze presenteerde en het geluksgevoel dat ik kreeg, en nog steeds krijg, als ze op tv verschijnt.

Dat zou ik allemaal willen schrijven, maar van loftuitingen krijgt Mies uitslag. Ze kan niet zo goed tegen bejubeling, tegen verering, tegen complimenten, tegen 'niet gewoon' zijn. Sorry, mevrouw Bouwman, al zet je het levensgroot en honderd keer voor op het boek, je bent niet gewoon. Je bent heel bijzonder. En nu ik je persoonlijk heb ontmoet en een beetje heb leren kennen, ben je nog minder gewoon geworden. Je bent pittiger, grappiger, knapper en slimmer dan ik al dacht dat je was.

Dus die titel, beste lezers en lezerinnen, moet u met een korreltje zout nemen. De bundel heet *Gewoon Mies* omdat Mies over gewone dingen schrijft. Ze doet natuurlijk ook gewone dingen. Maar laat u niet bedotten, ze is niet gewoon. Want zoals een oud Latijns gezegde luidt: 'Non omnes qui habent citharam sunt citharoedi' – niet iedereen die een gitaar heeft, is een gitarist.

XX

Marc-Marie Huijbregts

Opening

Een zaak openen is een eigenaardig gebeuren. Ik doe het niet dagelijks, maar ik durf te beweren dat ik in het verleden op dat gebied wel enige ervaring heb opgedaan.

Een vraag die nu bij u bovenkomt, is natuurlijk: waarom nodigen ze mij, of welke Nederlander ook die geregeld op het scherm komt en opeens bekend is, voor iets dergelijks uit?

Mijn antwoord is: geen idéé.

Handiger en ook veel goedkoper zou het zijn als de directeur zélf, of zijn moeder, de sleutel in het slot stak en de deur opengooide, onder het uitspreken van de historische woorden: 'Hierbij verklaar ik de zaak voor geopend.'

Want die zin moeten wij óók zeggen, die vragen ze, die willen ze ontzettend graag horen. Wij zeggen dus 'Hierbij verklaar ik de zaak voor geopend,' maar dat is natuurlijk onzin, want de deur was al open. De bloemen, de drank, de piano en de directeur zelf zijn er allemaal door binnengekomen, voordat jij daar in je goeie goed interessant staat te doen.

Toch: de directeur doet het niet, hij staat erop dat jij die handeling verricht. Altijd in discussie gaan wordt ook vermoeiend, dus accepteer je zijn uitnodiging en doe je wat er gevraagd wordt.

Maar daarmee is niet alles verteld.

'Misschien kunt u iets eerder komen,' zeggen ze. 'Dan kunnen we onder het genot van een kopje koffie het hele gebeuren nog even doornemen. U wilt zich ook zeker opknappen, even bijkomen van de reis. 'n Uurtje van tevoren, zou dat schikken?'

En natuurlijk schikt dat, alles schikt, want je hebt er je dag voor vrijgehouden, dus: 'Daar kunt u op rekenen, hoor.'

En daar staat dan bij aankomst het ontvangstcomité. De directeur in stemmig grijs met lintje of Rotary-speldje, de onderdirecteur in het blauw met fantasiehemd en das van de hockeyclub, de secretaris van de directie in blazer en met lichtblauwe sokken en de directiesecretaresse op nieuwe laarzen en met blush op de wangen. 'n Iets mindere, die aangewezen werd om de organisatie van het geheel op zich te nemen omdat hij bij het jubileum ook zo'n aardig lied had gemaakt, straalt op de achtergrond, en de baarddrager van het personeel (die tevens voor de geluidsinstallatie zorgde, omdat z'n zwager daarin handelt) wenkt al uit de verte: hij wil je straks even spreken, hij heeft een fantastisch idee voor een televisieprogramma.

Alle versgekapte echtgenotes zijn natuurlijk ook aanwezig, met de kinderen tot ongeveer twaalf jaar, want daarboven wilden ze niet mee en dat gaf nog heel wat ruzie thuis. Maar dat hoor je pas later, als de ceremonie al lang achter de rug is en de directeur vraagt of hij Mies tegen je mag zeggen. Z'n vrouw geeft je tegen die tijd haar recept voor gevulde kalfsborst. En de privésecretaresse neemt in d'r eentje nog een sherry.

Je denkt dan aan weggaan, je bleef al veel langer dan was afgesproken. Tegen de baarddrager zeg je dat er al

een quizprogramma is waarin lieve mensen artiesten moeten nadoen, en aan de koffiejuffrouw, die vroeg of je niet eens de koningin op de knoppen kon laten drukken, beloof je dat je daar je best voor zult doen.

Maar altijd is er dan nog wel een vrouw die wil weten waar je je kleren koopt, en er is ook altijd een gepensioneerde die zegt: 'Het interesseert u natuurlijk niet, maar vijfenveertig jaar geleden bracht meneer Dirk zaliger iedereen met Kerstmis persoonlijk een kip.'

Zaterdag zei zo'n oudje dat tegen me. En dat interesseerde me best. Ik opende toen iets op anderhalf uur rijden van huis en arriveerde in noodweer op de afgesproken tijd.

'U wilt zich zeker eerst verkleden,' opperde de directeur in de geopende deur, die ik later moest ontsluiten. En hij nam me mee naar de leren directiekamer. Er stond een ontzaglijk bureau met een indrukwekkende zetel erachter en ook een lange vergadertafel met acht hoge, rechte stoelen, die niet tot inspraak noodden.

Aan de muur hing het portret van meneer Dirk van de kip. Hij keek me doordringend aan, waar ik ook stond. En op de grond lag hoogpolig tapijt, dat nog statisch was ook: toen ik me bukte om gevallen papieren op te rapen, gingen m'n haren overeind. 'Beneden in het bezoekers-toilet is een spiegel,' zei de directeur behulpzaam. 'Ik laat u nu maar alleen.'

En daar stond ik, in de gloednieuwe directiekamer van een Nederlands bedrijf. Zenuwachtig trok ik m'n trui uit, onder het wakend oog van meneer Dirk, die eens in een schuurtje in de binnenstad met zijn bedrijfje was begonnen.

De ramen spiegelden niet: ik móést naar het bezoekers-toilet.

't Was een kleine ruimte, waarin ik me met moeite tijdens het touperen kon bewegen. Toen ik de ooglijn wilde plaatsen, ging de deur open en perste zich een moeder binnen met een laat gekregen dochter.

Ze drong zich achter me en keek me in de spiegel aandachtig aan. Nu heb je het mooie er wel af gekeken, dacht ik, en plaatste een vreemde golflijn boven m'n linkeroog.

Maar ze blééf kijken, mompelde iets en zei toen duidelijk verstaanbaar: 'Mies, Mies van de tv, ja zeker, dat ben jij.'

Ga nou plassen, dacht ik, ga nou heel lang ijverig plassen, en terwijl jij plast, doe ik gauw m'n andere oog en maak dat ik wegkom.

Maar geen kans. 'Goh, Viola,' riep moeder nu hard tegen haar kind, 'dat is Mies van de televisie, die ken jij wel, Mies, en Mies heeft rimpeltjes en grijze haartjes. Leuk, hè?'

De streep boven m'n andere oog mislukte ook.

'Een gewone vrouw is het, zie je dat, Viola,' concludeerde daarop moeder, 'een hele gewone vrouw, net zoals mammi.'

Totaal onaf, met lippenstift op m'n tanden en haren die nog moesten worden gladgekamd, vluchtte ik uit de wc terug naar de directiekamer.

Daar keek meneer Dirk me vanaf de muur aan. Lachte hij?